

Från virusvardag till månfärd

Teater Taimines koncept med teater i miniatyrformat lämpar sig ypperligt för coronatider – utan att det prutar på professionalismen i barnteater. Den senaste pjäsen turnerar i daghem och spelas utomhus.

Pjäsa: Bobban/Teater Taimine. Manus: Silva Lillrank. Regi: CG Wentzel. På scen: Oskar Silén.

Bob (Oskar Silén) är arg. Den dumma smittan hindrar honom från att ha sitt födelsedagskalas med popcorn och muffins. Han får inte ens träffa sin bästa kompis Robban, för han är i karantän. Dessutom måste han hela tiden tvätta händerna.

Teater Taimines aktuella dagispjäsa *Bobban* tar avstamp i den verklighet vi levtt i under ett år och ser på coronatiden med ett barns ögon. Barnperspektivet betyder också att pjäsen snart byter fokus och tar publiken med på en fantasifärd ut i rymden. Med Bob vid styrspakarna, och fantasikompisarna Lusen (en sopborste) och Stig (en spade) åker publiken till månen för att handla i en affär som säljer jox för alla som har föräldrar. För Bob vill så gärna hitta någonting som gör hans mamma glad igen. Som det nu är vill hon bara sova.

Nu vet jag inte om Bobs mamma är trött på grund av pandemin eller om det är något annat som får henne trött. Det kanske inte heller är relevant för underhållningsvärdet, men jag som vuxen reagerar på de väldigt många upprepningarna av mammor som är trötta och bara vill sova – och pappor som måste jobba (ja, och hålla koll på att man tvättar händerna, då). Kanske en petitess, men det känns uttjatat med mammor som är trötta och avspisar sina barn. Och jag undrar om det är vardagen såsom barnen verkligen upplever den? Eller är det en vuxen

■ Oskar Silén som Bob med fantasikompisarna Lusen och Stig. FOTO: HENRIK JANSSON

rekonstruktion för underhållningens skull?

Hur det än är med den saken så är det här pjäsens enda svaga länk – och säkert inget som målgruppen reagerar på. För det centrala i pjäsen är ändå den rikedom som fantasin är, för både barn och teater. Både barns lekar och pjäser handlar om att föreställa sig något annat än verkligheten. Och under en dryg halvtimme i Oskar Siléns sällskap glömmes man att verkligheten är en gråkall april dag på en dagisgård i Ingå. Istället blir den ett spännande rymdäventyr där det är helt normalt att spadar pratar och en steg blir en rymdraket.

Siléns rika mimik, varierande kroppsspråk och förmåga att byta från en rollfigur till en annan i ett

andetag har vi sett tidigare i många fina Taiminepjäser. Siléns mångsidighet gör att man glömmes att det egentligen är en enmansshow. För det kryllar ju av personligheter på scenen.

Det är uppfriskande och underhållande på många nivåer. Bara att få ta del av teater efter ett år av kulturtorka är en fräsch fläkt. Att barnen stortrivs är uppenbart av de många och täta skrattsalvor som Silén river ner. Men pjäsen är också en njutning för vuxna. Om inte annat så blir vi påmindas om vikten av att fantisera och skapa. Just så där som bara teater gör.

MIRA STRANDBERG

mira.strandberg@vastranyland.fi